

Elisa Shua Dusapin
A pacsinkógolyók

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Elisa Shua Dusapin: *Les Billes du Pachinko*
Éditions Zoé, 2018

A könyv a Swiss Arts Council Pro Helvetia
támogatásával jelent meg.

Copyright © Editions Zoé, 2018

Published by arrangement with Agence littéraire Astier–Pécher

ALL RIGHTS RESERVED

Hungarian translation © Kiss Kornélia, 2024

Elindulok a Nippori állomás felé. Éjjel monszuneső volt, pedig annak nem most van szezonja, és Japánban nem is szokott előfordulni. Idén szokatlanul és hosszan meleg az idő.

A szendvicsnőnek ázott szaga van. Felhólyagosodtak a kartonpapírai. Hátrébb lép, menedéket keres az eresz alatt. De csak egy lépéssel hátrébb. Máskülönben nem látszódna a járdáról. Be van fonva a haja. Egy pontot néz mereven, közben a mikrofonhoz emeli a kezét. Elvileg a sapkájához volna erősítve. A gumi nyilván kinyúlt. Megjegyzem, és majd elmondom nagyapámnak.

Még van egy kis idő a vonat indulásáig. Bemegyek a FamilyMartba, sétálgatok a tartósított péksütemények között, próbálom felfedezni az étel körvonalait a rajzokkal zsúfolt csomagolás alatt. A hűtőpultnál egy fiú a joghurtokat nézegeti. Rózsaszín pulcsi. Ez Juki.

Ma reggel már összefutottam vele ugyanitt. A hátsó üveges ajtón jött, amely összeköti a boltot a Shinyval.

Ilyentájt főképpen nők játszanak, kihasználják, hogy a gyerekek iskolában vagy nyári tanfolyamokon vannak, a férjük pedig dolgozik. A nyugdíjasok inkább délután jönnek. Napnyugtával aztán ellepik a gépeket a munkából érkezők meg a szumósok.

Juki egy csokoládés-mentás fánkot választ, és visszamegy a Shinyba. Állítólag a pacsinkó a gépben forgó golyók zajáról kapta a nevét. Neki-puffannak az üvegnek, végigsuhannak a műanyag csöveken, zörögnek a nyomógombok, éles acélzaj, majd a golyók egy utolsó csattanással a kosárban végzik.

Az ajtó bezáródik.

Csönd.

Juki leül a szokásos gépéhez, kibontja a fánkot, egyik kezéből eszik, másik keze a fogantyún. Az ablakon keresztül nézelődik.

A szabályok egyszerűek. A játékos a pacsinkóval szemben van. Pénzt dobunk bele, ekkor felbukkannak a golyók. Ezernyi kis golyó szökdecssel fel-le, ugrál végig egy csomó akadályon, egészen a függőleges asztalka aljáig, majd eltűnik a játékos kezénél lévő három lyuk egyikében. A középső lyukba érkező golyók a gép mellett álló kis kosárba esnek. A játék végén pénzre váltható nyeremény nagysága a középső lyukba eső golyók számától függ.

A játékosnak nincs túl sok dolga. Egyetlen módon lehet a pacsinkó működését befolyásolni: a tenyér nagyságú gombot lehet lassan balra vagy jobbra forgatni, ezzel lehet a golyók kilövellésének erősségén változtatni. Vannak, akik pénzérmével lassítják a gépet. Így lehet közben dohányozni. A jó játékos azonban tudja, hogy nem szabad a gombról levennie a kezét. Végig kontrollálni kell az eseményeket. Érezni a legkisebb döccenést. Javítani a dolgok menetén egy diszkrét csuklómozdulattal, vagy épp az ujjak szorításának finom kiengedésével. Mindez láthatatlan. Ez a lényeg az egészben. Nem szabad, hogy az ember figyelmét eltérítse a többi játékos vagy a szemét elvakítsa a fény. A cigarettát el kell felejtetni. És nem szabad sem a zenére, sem nagyapám háromszáz gépének zsi-vajára figyelni.

Negyed kilenc. Veszek egy kis szilvát, két fánkot, és elindulok az állomás felé, közben hallom a szendvicsnő reklámszlogenjét: „*Csak a Shiny, mindig a Shiny, csak a Shiny...*”

Domború, kék színű, az óceán illúzióját keltő plafon. A kis hableány drótkötélre függesztve integet, halfarka mögötte cikázik. A hasa egy kicsit összegyűrődik a derekára szerelt hámtól. Az alatta tekergő tömeg, kamerával a kézben, egyre csak őt követi tekintetével. Nagy füst kerekedik, és hirtelen megjelenik Triton király. Robot, nem élő ember, őt nem színész személyesíti meg. Mennydörgő hangon figyelmezteti lányát a murénák érkezésére. Ariel felkiált, újabb füstfelhő, a hableány tesz egy utolsó kört, majd eltűnik. Sötétség.

Megint esni kezd.

– Tetszett? – kérdezem félve Miekótól.

– Igen.

Minnie rózsaszínű esőkabátokat és esernyőket osztogat. A látogatók a fősetány szélére sorolnak, úgy tapadnak egymáshoz műanyag ruhájukban, mint a moha.

– Mire várunk? – kérdezem Miekótól, amikor észreveszem, hogy mi is a tömeg része vagyunk.

– A felvonulásra.

Finoman hátrébb húzódik.

– Szeretnéd megnézni? – kérdezem.

– Mindegy.

Vajon mihez volna kedve? Körbenézek. Mit szólna a csodálatos világokhoz, kérdezem, ott alig van sor. Fintorog, ahogy az elvarázsolt kastély ötletére is.

– Pán Péter utazásai?

– Jó.

Szerintem csak azért egyezik bele, hogy örömet szerezzen.

– Mehetünk máshová is, ha szeretnéd.

– Nem, ez jó lesz.

Gyorsan végigmegyünk több berendezett gyerekszobán, egy Londont ábrázoló makett és az éjféli Big Ben mellett. A hullámvasút kocsija ragad, tömény izzadságszag van. Magasba emelem a kezem, nehogy hozzáérjek valamihez. Hiába húzom a legszorosabbra a biztonsági övet Mieko dereka körül, még így is marad hely. Nem látom, milyen arcot vág. A kalózszigeten a kampókezű kapitány láttán hangoosan elnevetem magam, kiabálok, aztán egy hirtelen gyorsulástól nekilökődöm Miekónak. Hátrafordul, enyhén leereszkedő mosollyal néz rám. A kör végéig az ülésbe kapaszkodom.

*A kiadó köszönetet mond Vihar Juditnak a japán és
Mecsi Beatrixnak a koreai szavak átírásában
nyújtott segítségéért.*

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2024-ben
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Kontrollszerkesztő Orzóy Ágnes
Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Molnár Eszter Edina
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Árvai Judit,
a kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9216
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4457-5